

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, disciplinárny súd – odvolací senát zložený z predsedu senátu JUDr. Ladislava Tomčovčíka a sudcov JUDr. Miroslavy Čutkovej, JUDr. Mgr. Jozefa Šimona, JUDr. Ladislava Mejstrika a JUDr. Mariána Jarábeka vo veci disciplinárneho konania proti sudkyňi Okresného súdu R. **JUDr. J. M.**, nar. , bytom R., Š., na ústnom pojednávaní dňa 21. februára 2011, na odvolanie JUDr. J. M. proti rozhodnutiu prvostupňového senátu disciplinárneho súdu sp. zn. 2Ds 13/2008-79, zo dňa 9. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich v znení neskorších predpisov, odvolací disciplinárny súd

z r u š u j e

rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Ds 13/2008, zo dňa 9. septembra 2009 v celom rozsahu.

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v znení neskorších predpisov sudkyňu Okresného súdu v R. JUDr. J. M., nar. , bytom R., ul. Š.

o s l o b o d z u j e

spod skutku uvedeného v rozhodnutí, sp. zn. 2 Ds 13/2008, kvalifikovaného ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, ktorý mala spáchať tak,

ž e

v konaní, sp. zn. 5Er 341/2006 vo veci oprávneného H., s.r.o., L. M. schválila uznesením zo dňa 3. októbra 2007 príklep vydražiteľovi J. S., nar. , bytom S. L., Z., na dražbe konanej dňa 4. septembra 2007 v budove Exekútorského úradu JUDr. J. F., ul. K., L. M., na nehnuteľnosti pozemok parcela č. KN 526/2 o výmere 492m² – zastavané plochy a nádvoria a stavbu – rodinný dom súp. č. 136, postavený na pozemku parcela č. KN 526/2, kat. úz. obec I., okres R., zapísané na LV č. , Katastrálneho úradu v Ž., Správa katastra R. pre povinného J. J. a manželku M. J., rod. M. v podiele 1/1, za najvyššie podanie vo výške 2 020 000 Sk v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 179/2006 Exekútorského úradu JUDr. J. F. a námietky povinného proti udeleniu príklepu vznesené na dražbe nehnuteľnosti 4. septembra 2007 zamietla bez toho, že by pri rozhodovaní bližšie skúmala, či spoločnosť U. LTD, so sídlom S., P., V., M., S., je naozaj záložným veriteľom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 4. júla 2007, že by preverila, že 31. júla 2007 bol doručený na Správu katastra R. návrh na zmenu záložného veriteľa, keď toho istého dňa bola vyznačená plomba, že by brala do úvahy, že spoločnosť U. LTD, so sídlom S., P., V., M., S., ako ani predchádzajúci veritelia nikdy neudelili súhlas na predaj nehnuteľnosti (zálohu) v exekučnom konaní, že by brala do úvahy, že exekútor potom nemohol podľa § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, v spojení s § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka viesť exekučné konanie na záloh a teda ani zriadiť exekučné záložné právo na záloh a ak tak urobil, porušil zásadným spôsobom uvádzaný procesný predpis – exekučný poriadok, ako aj hmotnoprávny predpis – Občiansky zákonník, že rozhodnutie o schválení príklepu nie je preto v súlade s uvádzanými normami hmotného a procesného práva a že jeho odôvodnenie svedčí o jeho svojvôli, zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti,

p r e t o ť e

uvedený skutok nie je disciplinárnym previnením.

Podľa § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov, odvolací disciplinárny súd sudkyňi JUDr. J. M. nepriznáva náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím prvostupňový disciplinárny senát uznal JUDr. J. M. vinnú z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov a v zmysle § 117 ods. 10 zákona č. 385/2000 Z. z. upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia, pretože to považuje za postačujúce vzhľadom na menej závažný charakter porušenia povinnosti, spôsob konania a mieru zavinenia. Disciplinárneho previnenia sa mala sudkyňa dopustiť v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v nadväznosti na porušenie ust. § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) tak, že v konaní sp. zn. 5Er 341/2006 Okresného súdu R. vo veci oprávneného H., s.r.o., so sídlom L. M., 1. mája 90/25, uznesením zo dňa 3. októbra 2007 schválila príklep dražby, ktorú vykonával súdny exekútor JUDr. F. na nehnuteľnosti nachádzajúce v kat. úz. I. v exekučnom konaní sp. zn. EX 179/2006 a zamietla námietky povinného proti udeleniu príklepu vznesené na dražbe. Rozhodla tak bez toho, aby bližšie skúmala, či spoločnosť U. so sídlom S. je naozaj záložným veriteľom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky a dala súhlas na predaj nehnuteľností, predstavujúcich záloh v exekučnom konaní. Pokiaľ tieto skutočnosti boli pravdivé, nemohol súdny exekútor s poukazom na ust. § 61 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka viesť exekučné konanie na záloh a teda ani zriadiť exekučné záložné právo na záloh. Ak tak urobil, došlo k porušeniu príslušných ustanovení zákona a aj následné rozhodnutie sudcu o schválení príklepu je potom porušením práva, keď s námietkami povinného proti udeleniu príklepu na dražbe sa mohla vysporiadať kvalifikovanejšie, prípadne mala možnosť vyzvať nového záložného veriteľa, resp. jeho právneho zástupcu, aby svoje tvrdenia v súvislosti s uzavretím dohody o postúpení pohľadávky zo dňa 4. júla 2007 riadnym spôsobom preukázali. Na jej ťarchu však nie je možné pričítať tú skutočnosť, že spoločnosť U. LTD svoje tvrdenia uvedené v podaní exekútorovi nepreukázala a ani nezdokladovala právne zastúpenie advokátkou, aj keď jej právnym zástupcom bola osoba znalá práva, ktorá musí vedieť, akým spôsobom je potrebné prezentovať svoje nároky vo vzťahu k súdu a že je potrebné preukázať na relevantnosť v jej konaní plnomocenstvo. Toto bolo doložené až dodatočne a z obsahu spisu okresného súdu nevyplýva, že by konaním sudkyne došlo k spáchaniu závažného disciplinárneho previnenia. Prvostupňový disciplinárny súd ustálil, že z jej strany vzhľadom na to, akým spôsobom konala, došlo len k disciplinárnemu previneniu tým, že nespĺnila alebo porušila povinnosť sudcu tak, ako to má na mysli ust. § 30 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. tým, že si riadne neoverila informácie, ktoré mala k dispozícii. Prvostupňový súd konštatoval, že konaním sudkyne bol naplnený nižší stupeň protiprávnosti konania, o čom svedčí

aj to, že ústavný súd vo svojom náleze sťažovateľovi požadované finančné zadostučinenie nepriznal. Práva sťažovateľa neboli aj s ohľadom na ďalší postup sudkyne v exekučnom konaní porušené, i keď je potrebné prisvedčiť navrhovateľovi, že boli ohrozené. V exekučnej veci ide o výnimočný prípad vzhľadom na to, že sťažovateľ, ktorý bol čiastočne úspešný na ústavnom súde, doposiaľ v exekučnom konaní nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávky z pôvodného záložného veriteľa na svoju osobu. Ústavný súd síce rozhodol o porušení práv sťažovateľa, avšak na hmotnoprávnu stránku prejednávanej veci v exekúcií existujú rôzne právne názory a rôzne interpretácie, ktoré vedú k nejednotnosti aplikácie právnych predpisov. Vyjadrenie právneho názoru JUDr. M. v exekučnom konaní nie je možné jej pričítať na ťarchu. S poukazom na uvedené zistenia, ako aj na doterajšie pracovné výsledky sudkyne, ktorá je spoľahlivá, zodpovedná, v minulosti preukázala schopnosť vyrovnávať sa s vysokým nápadom veci aj na preťaženom súde, vyhodnotil závažnosť previnenia prvostupňový disciplinárny súd tak, že pri uznaní viny v prejednávanej veci bolo upustené od uloženia disciplinárneho opatrenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie sudkyňa JUDr. M., dôvodiac tým, že prvostupňový súd pochybil, keď ju uznal vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia.

Podľa § 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov je sudca viazaný len právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. V exekučnom konaní, kde rozhodovala, nebol žiadny takýto názor vyslovený. Svoje rozhodnutie riadne odôvodnila a vyslovila právny názor. Vysporiadala sa aj s podaním spoločnosti U. LTD, so sídlom S., ako aj s námietkami povinného. Nejedná sa preto z jej strany o svojvoľné rozhodnutie. Podľa Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných dohovorov a dokumentov, sudcu nemožno postihovať za právny názor. Došlo by tak k neoprávnenému zásahu do nezávislosti sudcu a narušeniu princípov poskytovania výkonu spravodlivosti. V disciplinárnom konaní nemožno preskúmavať výklad a aplikáciu zákona sudcom, navyše v prípade takého znenia právnej normy, ktoré umožňuje rôzne interpretácie. Skutok vymedzený v návrhu, resp. aj v rozhodnutí prvostupňového disciplinárneho súdu nemožno subsumovať pod ust. § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z., pretože konaním sudkyne nedošlo k porušeniu povinností uvedených v § 30 ods. 1 až ods. 12 uvedeného zákona. Z týchto dôvodov nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia.

Predmetný nález ústavného súdu obsahujúci odlišný právny názor možno analogicky pripodobniť k rozhodnutiu odvolacieho senátu. Takýto stav zákon predpokladá a umožňuje preskúmané rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť. Za rozdielny právny názor však nie je možné disciplinárne postihovať sudcu. Navrhla preto napadnuté rozhodnutie odvolacím disciplinárnym senátom zrušiť a oslobodiť ju od disciplinárnej zodpovednosti.

K odvolaniu sudkyne sa písomne vyjadril navrhovateľ v disciplinárnom konaní – predseda Okresného súdu R. a navrhol, aby disciplinárny senát v zmysle § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. napadnuté rozhodnutie zrušil a rozhodol v zmysle jeho návrhu zo dňa 11. septembra 2008, na ktorom trvá.

Odvolací disciplinárny senát podľa § 131 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že podané odvolanie bolo dôvodné, preto následne podľa § 131 ods. 4 napadnuté rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu zrušil v celom rozsahu a podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. spod skutku, ktorý bol rozhodnutím, sp. zn. 2 Ds 13/2008, prvostupňového disciplinárneho súdu kvalifikovaný ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z., sudcu oslobodil.

Ako vyplynulo z obsahu spisu, disciplinárne konanie proti sudkyňi JUDr. M. začalo na základe návrhu predsedu Okresného súdu R., ktorý ju navrhol uznať za vinnú z disciplinárneho previnenia podľa ust. § 116 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v neskoršom znení na tom skutkovom základe, že v konaní pred Okresným súdom R., sp. zn. 5Er 341/2006, uznesením zo dňa 3. októbra 2007 schválila príklep dražby, ktorú vykonával súdny exekútor JUDr. F. na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. I., v exekučnom konaní, sp. zn. EX 179/2006, a zamietla námietky povinného proti udeleniu príklepu vznesené na dražbe. Disciplinárne previnenie malo spočívať v tom, že sudkyňa rozhodla bez toho, aby bližšie skúmala, či spoločnosť U. LTD, so sídlom S. je naozaj zákonným veriteľom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky a dala súhlas na predaj nehnuteľností predstavujúcich záloh v exekučnom konaní. Pokiaľ by sa tieto skutočnosti preukázali, súdny exekútor nemohol viesť exekučné konanie na záloh, ani naň zriadiť exekučné záložné právo. Ak následne sudca vydal uznesenie o schválení príklepu takto vykonanej dražby, došlo k porušeniu práva, čo vyplynulo aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, III. ÚS 20/2008-30, zo dňa 23. apríla 2008,

ktorý konštatoval, že uvedeným postupom bolo porušené právo spoločnosti U. LTD na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a uznesenie Okresného súdu R., sp. zn. 5Er 341/2006, z 3. októbra 2007 zrušil. Navrhovateľ žiadal uložiť sudkyňi disciplinárne opatrenie, a to odvolanie z funkcie sudcu. Exekučné konanie viedol súdny exekútor v prospech oprávneného H., s.r.o., L. M. proti povinnému J. J. a predmetom zabezpečenia pohľadávky oprávneného v exekučnom konaní bol návrh na predaj nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného, na ktoré bolo predtým zriadené zmluvné záložné právo v prospech prednostného záložného veriteľa spoločnosti P. L., s.r.o., N., ktorý neskôr svoju pohľadávku zabezpečenú týmto záložným právom postúpil na základe zmluvy zo dňa 7. marca 2007 na M. Š. so sídlom v N.. Súdnemu exekútorovi bolo po preskúmaní exekučného titulu udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 12. septembra 2007 predložil súdny exekútor Okresnému súdu R. návrh na schválenie príklepu udeleného pri dražbe nehnuteľnosti konanej dňa 4. septembra 2007 (po udelení poverenia na vykonanie exekúcie vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností a zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného. Následne zo strany súdneho exekútora boli vykonané ďalšie procesné úkony v súvislosti s vykonávaním exekúcie). Po vypísaní exekúcie súdnym exekútorom dňa 25. júla 2007 bolo mu zaslané z 30. júla 2007 oznámenie, v ktorom spoločnosť U. LTD, so sídlom S. oznamuje, že je vlastníkom pohľadávky zabezpečenej záložným právom na nehnuteľnosti, ktoré majú byť predmetom dražby a ako prednostný záložný veriteľ neudelil súhlas s dražbou. Uvedený právny subjekt tiež oznámil, že podal návrh na výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Záložný veriteľ mal nadobudnúť pohľadávku na základe zmluvy o postúpení zo dňa 4. júla 2007. Pri rozhodovaní súdu o schválení príklepu spoločnosť U. LTD, so sídlom S. nepreukázala, že je účastníkom konania a že na ňu prešlo podľa listu vlastníctva zriadené záložné právo, súdu nebolo doručené plnomocenstvo pre konanie v mene tejto spoločnosti JUDr. P. L.. Súdu nebolo doručený ani žiadny doklad, ktorý by spoločnosťou U. LTD, so sídlom S. tvrdené skutočnosti preukazoval. Súd tiež konštatoval, že v prospech oprávneného v exekučnom konaní bolo zriadené exekučné záložné právo vydaním exekučného príkazu dňa 24. augusta 2006, a tým sa oprávnený súčasne stal záložným veriteľom povinného. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil záver, že všeobecný súd posudzoval podanie sťažovateľa príliš formalisticky, vo svojom rozhodnutí bližšie neskúmal, či sťažovateľ je naozaj v skutočnosti záložným veriteľom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 4. júla 2007 a tiež nepreveril, či na Správu katastra R. bol doručený návrh na zmenu záložného veriteľa. Sťažovateľ bol síce v katastri nehnuteľností

zapísaný záznamom ako záložný veriteľ až 24. októbra 2007, tento záznam však v danom prípade má iba deklaratórny charakter. Ak teda sťažovateľ (U. LTD) neudelil súhlas na predaj nehnuteľností (zálohu) v exekučnom konaní, exekútor nemohol viesť exekučné konanie na záloh a teda ani zriadiť exekučné záložné právo na záloh. Ústavný súd Slovenskej republiky požadované finančné zadostučinenie sťažovateľovi nepriznal, vychádzajúc zo záverov, že ochrana práv sťažovateľa je účinne poskytnutá tým, že ústavný súd napadnuté uznesenie Okresného súdu R. zrušil.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu. Základné povinnosti sudcu sú obsiahnuté v § 30 ods. 1 až ods. 12 zákona č. 385/2000 Z. z.

Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie pred prvostupňovým súdom sa s jeho závermi vzhľadom na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu odvolací disciplinárny senát nestotožnil. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom jednoznačne vylučujú pochybnosti, že skutok, ktorý je predmetom disciplinárneho stíhania je disciplinárnym previnením, resp. závažným disciplinárnym previnením tak, ako je to uvedené v § 116 zákona č. 385/2000 Z. z. Prvostupňový súd posúdil konanie sudkyne v opísanom skutku, ako zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu (§ 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z.). Samotné konanie, ktoré malo predstavovať disciplinárne previnenie sudkyne spočívalo v tom, že rozhodla v exekučnej veci, v určitom štádiu exekučného konania, a to vydaním uznesenia o schválení príklepu udeleného na dražbe a zamietnutí námietok proti udeleniu príklepu, ktoré boli na dražbe vznesené. Prvostupňový disciplinárny súd (vychádzajúc aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, III. ÚS 20/08-30, zo dňa 23. apríla 2008) pochybenie v konaní sudkyne videl v tom, že dostatočným spôsobom nereagovala na obsah námietok povinného proti udeleniu príklepu na dražbe (hoci ďalej v odôvodnení rozhodnutia konštatuje, že sudkyňi nemožno pričítať na ťarchu tú skutočnosť, že spoločnosť svoje tvrdenia uvedené v podaní exekútorovi nepreukázala a ani nezdokladovala právne zastúpenie advokátom, ktorý ako osoba znáлая práva musel vedieť, akým spôsobom je potrebné pred súdom prezentovať svoje nároky) a na rozhodnutie tiež mala vplyv skutočnosť, či vôbec na tieto skutočnosti sudkyňa mala prihliadať, nakoľko podľa jej názoru exekúciu mohol súdny exekútor viesť na záloh z toho titulu, že sám oprávnený sa stal záložným veriteľom zriadením exekučného záložného práva. V tejto súvislosti sa vyskytujú rôzne názory, či v prospech oprávneného,

ktorý nie je záložným veriteľom nehnuteľnosti povinného, ktorá už je založená, možno zriadiť v prospech oprávneného exekučné záložné právo bez súhlasu ostatných záložných veriteľov. Sudkyňa osobne v rozhodovaní vo veci, sp. zn. 5Er 341/2006, Okresného súdu R. prezentovala svoj právny názor, že exekučné záložné právo je v danom prípade prípustné zriadiť aj bez predchádzajúceho súhlasu záložného veriteľa. Logický je argument, že ak vlastníak založenej nehnuteľnosti môže na založenej nehnuteľnosti zriadiť záložné právo bez súhlasu existujúcich záložných veriteľov, môže záložné právo zriadiť aj súdny exekútor bez ich súhlasu. V danom prípade je nepochybné, že sudkyňa JUDr. M. nevydala svojvoľné rozhodnutie, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku, resp. inak zavinene nesplnila alebo porušila povinnosti sudcu. Právne závery, ktoré prezentovala v spornom rozhodnutí, vychádzali aj zo záverov právneho názoru, ktorý zaujala sekcia civilného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (pri podaní stanoviska v disciplinárnej veci vedenej proti súdnemu exekútorovi), prípadne z publikovaných odborných článkov. Odvolací disciplinárny súd sa v tomto prípade stotožnil s dôvodmi odvolania, že sudcu nemožno disciplinárne postihovať za jeho rozhodovacie činnosť, pokiaľ sa nejedná o svojvoľné rozhodnutie, resp. by zjavne nemalo oporu v príslušných ustanoveniach hmotného alebo procesného práva. V tomto kontexte odvolací disciplinárny súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. I ÚS 324/2010, zo dňa 30. septembra 2010, ktorý pri riešení obdobnej sťažnosti, o akej rozhodoval súd v exekučnej veci sudkyne M. zamietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Aj tu v základnom konaní okresný súd dospel k záveru, že oprávneným (zákonným) zriadením exekučného záložného práva na záloh sa oprávnený stal jedným zo záložných veriteľov, ktorý už súhlas na zákonné vedenie exekúcie na záloh podľa § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku nepotreboval. V odôvodnení uznesenia okrem iného Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že výklad dotknutých ustanovení Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku, ktorý okresný súd aplikoval pri posúdení uvedeného skutkového stavu, podľa ktorého prednostný záložný veriteľ nemôže byť neobmedzene zvýhodnený pri rozhodovaní o predmete zálohu aj v neprospech zostávajúcich záložných veriteľov, nemožno považovať za ústavne nekonformný. Tento záver je taktiež v súlade s judikatúrou ústavného súdu, v rámci ktorej už ústavný súd vyslovil, že záložný veriteľ ako prednostný záložný veriteľ má mať najsilnejšie postavenie pri uspokojovaní svojich pohľadávok zo zálohu a toto právo by nemalo byť obmedzované ani záložnými veriteľmi so záložnými právami, ktoré vzniknú neskôr. Tento legitímny cieľ, ale na druhej strane neznemožňuje a nemôže úplne znemožniť uplatňovanie práv ostatných

veriteľov voči dlžníkovi (PL.ÚS 20/05). Z uvedeného vyplýva, že postavenie prednostného záložného veriteľa je pri výkone záložného práva jednoznačne posilnené, ale súčasne nemôže mať absolútnu povahu. Občiansky zákonník preto v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upravuje postup, ktorý jeho základné právo obmedzuje.

Z uvedených dôvodov odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že skutkový dej uvedený v návrhu na začatie disciplinárneho konania sa síce stal (sudkyňa vydala uznesenie, ktorým schválila udelený príklep a zamietla námietky vznesené proti dražbe), avšak uvedené konanie nenapĺňa znaky akéhokoľvek disciplinárneho previnenia tak, ako ho definuje v § 116 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich. Z týchto dôvodov potom odvolací disciplinárny senát rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Ds 13/2008, zo dňa 9. septembra 2009 v celom rozsahu zrušil a sudkyňu JUDr. J. M. spod skutku uvedeného v tomto rozhodnutí a kvalifikovaného ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v celom rozsahu oslobodil, a to z dôvodu, že uvedený skutok nie je disciplinárnym previnením.

Podľa § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z., ak disciplinárny senát sudcu oslobodil, má sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie viedlo, nárok voči štátu na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním. Disciplinárny senát rozhodne o tomto nároku vo svojom rozhodnutí. S poukazom na uvedené zákonné ustanovenie, vzhľadom na vyjadrenie sudkyne JUDr. M., ktorá si na ústnom pojednávaní výslovne neuplatnila náhradu trov spojených s účelne vynaloženými nákladmi disciplinárneho konania, odvolací disciplinárny súd jej preto žiadnu náhradu trov nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. februára 2011

JUDr. Ladislav T o m č o v č í k , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková